

niso oglašale druga drugi, a Vinko je bil zadovoljen, saj jih bo še spopolnil, za sedaj so že dobre, da le pojó, in mu ne morejo očitati, da jih je skazil.

Neznansko všeč pa so bile citre mali Anici. Kar odletovala je po klopi, kadar so zapele. Vinko ji je komaj branil, tako je silila k njim; kladivo, žebličke, kar jih je ostalo, vse mu je zmetala po tleh. Pa saj sedaj ni več rabil teh stvari, citre so bile gotove. Do večerje sta citrala z Anico.

Nekaj dnij po Vinkovem godu pa Ratajeva sivka ni hotela nič jesti, no, saj ni mogla. Zbolela je in nobena stvar ji ni pomagala. Ugasili so ji oglje, vlivali vanjo vsakovrstna zdravila, nič pa nič, kakor bi bilo narejeno, kar obnemogla je. Če bi ne bili že za božične praznike zaklali svinje, zmenili bi se še ne bili toliko, a kar brez potrebe jo zabosti, to je velik udarec za ne bogato kmetiško hišo. Kje bode denar za drugo?

Klavec je prišel. Pa nič ni bilo pravega veselja pri hiši. Kadar so v sreči klali, bil je tak dan pravi praznik, zlasti za otroke. A sedaj je Ratajevka jokala, Rataj molčal, Vinko in Anica pa tudi nista mogla biti vesela.

Popoldne je že bilo. Klavec je snažil želodec. „Tè-tè, tè-tè“, začel je počasi nekaj otipavati, „tè-tè — kaj bo tukaj sivkina bolezen? Seveda, seveda — ti-le žeblički so ji želodec pretrgali in čeva, kaj bi ne poginila? Kje jih je neki dobila?“

Sedaj se je vse pojasnilo. Žeblički so bili tisti, ki so Vinku ostali od citer, in jih je Anica pometala v repo. O, nesrečne citre!

„Kaj se hoče, kar je, pa je“, tolažil je klavec, „saj meso je čisto dobro. Morda ga bo sosedov kdo kaj kupil. Ponudite ga Trnovcu in Mihajcu, če bi ga vzel vsak po jedno četrť, dober bi bil denar, za dom boste imeli mesa še vedno dovolj.“ Tako so tudi storili. Nekaj so stržili za meso, nekaj denarjev so imeli doma shranjenih, kmalu je bila na sivkinem mestu nova sivka.

Vinku niso rekli stariši žal besede. Vendar mu je bilo silno hudo. Če bi si on ne bil zmisllil citer, sivka bi ne bila pogoltnila žebličkov. In da bi mu bili vsaj kaj rekli, tudi tepen bi bil rad, samo da bi mogel kaj poplačati in zadostiti.

Vidite, zato je dan njegovega godu njemu „zaznamovan dan“. Če bi bil bolj previden, da bi bil repo kam spravil, ali citre drugje delal, ne bil bi napravil starišem škode in sebi težkega srca. Njega je izučilo, od tedaj bolj prevdari, kaj bi se lahko naključilo; o, naj bi zmodrilo še druge neprevidneže!

Z i m a.

Skozi motne megle gleda
Božje solnce v zimski dan,
Hrepeni po pestrih rožah,
Vidi belo še ravan.

Še tesneje se zavije
V lehkkih megel sivi mrak
In zasniva in zasnuje
O pomladi sen sladak.

Fanica Vovkova.

